

har indtaget hele Liden baade i Straffelovsudvalget og her i Salen, at der er saa mange Midler, der staa til de Befalendes Naadighed, at vi ikke behøve i en Straffelov særlig at lægge an paa at give dem Baaben i Hænde. De have jo aldeles Gaands- og Halsret over os fra det Dieblif, vi komme i Træien, saa at de næsten kunne gjøre ved os, hvad de ville, og derfor behøve vi ikke at yde dem særlig Hjælp ved at indrømme dem ikke blot at kunne idømme os Bænd- og Brødsstraffen arbitrært, men ogsaa at kunne spænde os i Lænker. Jeg skal nu vende mig mod nogle Bemærkninger af den ærede Ordfører. Han begyndte med at fortælle os, at, naar vi vedtogte dette Vædringsforslag til §. 121, fik vi ikke det allerfjerneste Nyt — som om det er et Forsvar derfor, at vi ikke faae det allerfjerneste Nyt. Hvorfor er det, vi reformere her i Rigsdagen? Er det ikke for at indbefomme de Krav, som Lidsaanden og Befolkningen forlange, at vi skulle indbefomme, og er det altsaa et virkeligt Bevis for, at §. 121 bliver, som den skal og bør være, naar den ærede Ordfører kommer og fortæller os, at vi overfor Hilsningen ikke ere komne en Smule ringere afsted, end vi vare isorveien? Et er dog klart, at vi komme en Smule ringere afsted, end vi vilde være komne ved at beholde Lovforslaget, som det er. Det veed enhver, at dette Vædringsforslag til §. 121 er et Tilbagekridt fra Lovforslaget, som det er forelagt af det ærede Medlem, og hvis Nogen tror, at det er Smaating for de Militære, tage de feil. Uden at ville give mig ud for at være Spaamand tror jeg at burde sige, at de Militære ikke vilke sty at stemme mod enhver Straffelov, naar de ikke faae §. 121 ændret saaledes, som nu den ærede Ordfører anviser os at gjøre. Men jeg appellerer til det ærede Thing: Skulde vi virkelig bandse efter deres Bibe, naar de militære Herrer komme og sige, at, dersom de ikke kunne faae §. 121 forandret saaledes, at Soldaterne skulle hilse paa Officererne, paa deres Overmand, ikke alene, naar disse have Distinktioner paa, men ogsaa, naar de gaa civilt, saa maa Straffeloven isvrigt være saa god og saa streng, som den vil, de stemme dog imod den? Eller maa dette ikke, spørger jeg, for os Demokrater være en Grund mere til at modsætte os en saadan Vædring. (Sjergensen: Saa beholde vi kun, hvad vi have). Jeg skal nok komme til den Talemaade, at saa beholde vi, hvad vi have; det ærede Medlem fra Give vil nok lade mig have No, saa skal han faae Bested derpaa. Saa sagde den ærede Ordfører, at vi havde gjort vort Yderste og, at der ikke skulde komme nogen Lov ud, og det vilde han give os Attest for. Nu vil jeg spørge den ærede Ordfører: Med hvilken Begrundelse ledsagede han denne Attest? Have vi ikke, skjøndt denne Sag er jaget igjennem paa en Maade, jeg albrig nogenfinde i den korte Tid, jeg har været Medlem af

Rigsdagen, har været Vidne til i noget Udvalg, idet vi ikke engang have maattet faae de Oplysninger, vi have skrevet om, for at vi kunde komme til et klart Standpunkt — have vi ikke, siger jeg, for at nævne et Exempel, givet Møde i Udvalget til de bestemte Lider med vore Vædringsforslag, have vi ikke i rette Tid mødt med vor Betænkning, skjøndt der var givet os en grumme lille Frist dertil, og have vi ikke indskrænket os til disse saa og smaa Vædringsforslag, der nu af Modstanderne karakteriseres som Forslag, de ikke kunne forstaa, eller som der ingen Verdens Ting er i; men hvorledes kan den ærede Ordfører saa sige, at vi have lagt uoversigtelige Hindringer i Veien (Ordføreren: Nei, ikke uoversigtelige), eller dog gjort, hvad vi ikke indskrænket os til disse saa og smaa Vædringsforslag, der nu af Modstanderne karakteriseres som Forslag, de ikke kunne forstaa, eller som der ingen Verdens Ting er i; men hvorledes kan den ærede Ordfører saa sige, at vi have lagt uoversigtelige Hindringer i Veien derfor, kan den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjer) med Forngielse sige, thi de vide, at de have Binduerne og hele Landstinget i Ryggen, og saa kunne de være ganske ligegyldige for, om de have mig og mine Benner med sig eller ikke. (Kjer: Det er det ærede Medlem misundelig over). Nei. — Men saa kom den ærede Ordfører med en Meddelelse, som jeg haaber at turde indbegaa, da det har været det ærede Medlem tilladt at kaste Beskyldningen ud mod mig og mine Benner, og det er, at han sagde, at Dagen, før Betænkningen blev til, havde vi stemt for Bøiestrafpen, og nu ville vi ikke gaa med.

Formanden (Krabbe): Jeg skal gjøre opmærksom paa, at jeg stred ind dengang.

Buff: Jeg skal selvfølgelig rette mig efter den ærede Formands Afgjørelse. Det anerkjender jeg, at i en parlamentarisk Forsamling maa man selvfølgelig rette sig efter Formanden; men saa staar det ogsaa fast, at den ærede Ordfører har angrebet os paa et Omraade, hvor vi ikke have Lov til at forsvare os.

Formanden (Krabbe): Ja, det er rigtigt. (Buff: Naa, det er godt, saa forlanger jeg ikke mere). Det ærede Medlem vilde høre, hvad jeg siger! Ved skriftlige Udtalelser, som man lader trykke, have vi ved vor Grundlov afskaffet Censur. Synde de mod Landets Love, straffes de først, efterat de ere komne frem, uagtet Censur i disse Forhold havde været mulig. I parlamentariske Forsamlinger er Censur umulig; den parlamentariske Forsamling kan kun have til sin Naadighed Paatale af det Ord, der er fremkommet; det er fysisk umuligt at forhindre, at et Ord kommer frem i Strid med lovlig Orden. Naar der er faldet en Udtalelse, som ikke